

NR. 1 NEW YORK TIMES BESTSELERIŲ SERIJA

TRACY WOLFF

troškimas

obuolys

TARPTAUTINIS TIK TOK FENOMENAS, SUŽAVĖJĘS PASAULĮ

TRACY WOLFF

troškimas

Romanas

Vertė
UAB „Knygų ministerija“

*Skiriu savo bērniukams,
kurie visada manimi tikējo,
ir
Stefanei,
padējusiai man vēl patikēti savimi.*

Jei negyveni pakrašty, užimi per daug vietos

Stovėdama prie pakilimo tako durų žvelgiu į lėktuvą, į kurį tuoj įlipsiu, ir iš visų jėgų stengiuosi nesijaudinti.

Lengviau pasakyti, nei padaryti.

Ne tik todėl, kad netrukus teks palikti viską, kas dar prieš dvi minutes man labiausiai rūpėjo. Dabar, žvelgdama į lėktuvą, kuris nežinau, ar nusipelno būti pavadinamas lėktuvu, jaučiu kylančią paniką.

– Taigi, Greise, – kantriai šypsodamasis į mane žvelgia vyras, kurį dėdė Finas atsiuntė manęs pasiimti. Regis, jis sakė esąs vardu Filipas, bet nesu visiškai tikra. Gerai neišgirdau per pašėlusį savo širdies plakimą. – Ar pasiruošusi nuotykiui?

Ne. Ne, nesu *nė kiek* pasiruošusi nuotykiui ar bet kam, kas manęs laukia.

Jei prieš mėnesį kas nors man būtų pasakęs, kad stovėsiu Ferbankso oro uosto pakraštyje, Aliaskoje, būčiau atsakiusi, kad jus kažkas klaidingai informavo. O jei man būtų pasakęs, kad Ferbankse atsidursiu todėl, kad galėčiau mažiausiu egzistuojančiu lėktuvėliu nuvykti į patį pasaulio kraštą – arba, šiuo atveju, į miestelį aukščiausio Šiaurės Amerikoje Denalio kalno pakraštyje, – būčiau pasakiusi, kad tikriausiai per daug išgėrėte.

Tačiau per trisdešimt dienų gali daug kas pasikeisti. Ir dar daugiau gali būti prarasta.

Tiesą sakant, pastarąsias kelias savaites galėjau vadovautis tik tuo, kad nesvarbu, kaip yra blogai, visada gali būti dar blogiau...

Nusileidimas – tai tiesiog režimasis į žemę tikintis nesudužti

– Štai, – sako Filipas, kai įveikiame kelias kalnų viršūnes, ir pakėlęs ranką nuo vairo rodo į nedidelį pastatų kompleksą toluoje. – Hylis, Aliaska. Namai namučiai.

– Oho. Atrodo... mažas. Atrodo labai, labai mažas. Kur kas mažesnis nei mano rajonas San Diege, ką jau kalbėti apie visą miestą.

Kita vertus, iš čia sunku ką nors pamatyti. Ne dėl kalnų, stūksančių apylinkėse kaip seniai pamirštos pabaisos, bet dėl to, kad esame keistame rūke, kurį Filipas vadina prietema, nors dabar vos penkta valanda. Vis dėlto matau pakankamai gerai, kad suprasčiau, jog vadinamajame miestelyje, į kurį jis rodo, gausu nederančių, atsitiktinai sugrupuotų pastatų.

Galiausiai ištariu:

– Įdomu. Atrodo... įdomiai.

Tai ne pirmas į galvą atėjęs apibūdinimas – ne, pirmiausia šovė sena klišė, kad pragaras iš tikrųjų užšalo, bet pasakiau mandagiau, nes Filipas jau ėmė leistis, ruošdamasis, esu tikra, dar vienam sukrečiančiam įvykiui iš viso

sukrečiančių įvykių sąrašo, kuris mane lydi nuo tada, kai prieš dešimt valandų įlipau į pirmąjį iš trijų lėktuvų.

Žinoma, ką tik pastebėjau tai, kas šiame tūkstantiniame miestelyje vadinama oro uostu (ačiū, *Google*).

– Tuoj, Greise, – sako Filipas. – Tai trumpasis kilimo ir tūpimo takas, nes ilgąjį sunku tam tikrą laiką išlaikyti švarų – be sniego ar ledo. Tai bus greitas nusileidimas.

Neįsivaizduoju, ką reiškia „greitas nusileidimas“, bet tai nuskambėjo prastai. Taigi griebiu už lėktuvo durų skersinio, kuris, mano įsitikinimu, egzistuoja būtent dėl šios priežasties, ir, kol mes vis žemiau leidžiamės, tvirtai laikausi.

– Na ką, vaikelį, pabandom! – sako Filipas. Beje, tai tikrai patenka į penketuką dalykų, kurių *niekada* nenorėtumėte išgirsti iš piloto dar būdami ore.

Žemė po mumis balta ir neapbrėpiama. Užsimerkiu.

Po kelių sekundžių pajuntu, kaip ratai darda žeme. Tada Filipas smarkiai nuspaudžia stabdžius ir mane staiga taip bloškia į priekį, kad tik saugos diržo sulaikyta nesitrenkiu galva į valdymo pultą. Lėktuvas inkščia – nežinau, kuri jo dalis skleidžia tą siaubingą garsą, o gal tai kolektyvinės mirties klyksmas, – todėl nusprendžiu į tai nekreipti dėmesio.

Ypač kai pradedame slysti į kairę.

Prikandu lūpą, tvirtai užmerkiu akis, nors širdis grasina išsiveržti iš krūtinės. Jei tai pabaiga, nenoriu jos matyti.

Ši mintis mane išblaško, priverčia susimąstyti apie tai, ką galėjo pamatyti mano mama ir tėtis, ir, kol nuveju šią mintį, besikratantį lėktuvą Filipas sustabdo.

Puikiai žinau šį jausmą. Šiuo metu net pirštai dreba.

Lėtai atmerkiu akis ir atsispiriu norui save apglėbti, kad įsitikinčiau, jog tikrai esu sveika. Bet Filipas tik nusijuokia ir sako:

– Nusileidimas kaip iš vadovėlio.

Galbūt, jei tas vadovėlis – siaubo romanas. Toks, kurį jis skaito aukštyne kojomis ir nuo galo.

Tačiau aš nieko nesakau. Tik kuo maloniau jam nusišypsau ir iš po kojų pasiimu kuprinę. Išsitraukiu dėdės Fino atsiųstas pirštines ir užsimaunu. Tada pastumių lėktuvo duris ir šoku žemyn, visą laiką meldamasi, kad neišsisukčiau kojos, kai atsitrenksiu į žemę.

Neišsisuku, vos ne vos.

Po kelių sekundžių, kad būčiau tikra, jog nesubyrėsiu, dar stipriau susisiaučiu savo naująją palatą, nes čia tiesiogine prasme apie dvidešimt laipsnių šalčio, ir nueinu į lėktuvo galą pasiimti trijų lagaminų, kurie yra viskas, kas liko iš mano gyvenimo.

Žiūrėdama į juos jaučiu nuoskaudą, bet neleidžiu sau susimąstyti apie viską, ką teko palikti, taip pat neleidžiu sau susimąstyti apie svetimus žmones, gyvenančius namuose, kuriuose užaugau. Galų gale, kam rūpi namas, dailės reikmenys ar būgnų komplektas, kai praradau daug daugiau?

Paimu krepšį iš lėktuvėlio krovinių skyriaus ir nusviedžiu jį ant žemės. Man dar nespėjus pasiekti antrojo, Filipas jau kelia kitus du mano lagaminus, tarsi jie būtų prikimšti pagalvių, o ne visko, kas man beliko pasaulyje.

– Nagi, Greise, eime, kol dar nepradėjai mėlynuoti, – jis linkteli galva į automobilių stovėjimo aikštelę – ne *pastatą*, o tik stovėjimo aikštelę – maždaug už dviejų šimtų metrų, ir man norisi purtytis. Lauke taip šalta, bet dabar drebu dėl visai kitos priežasties. Kaip galima taip gyventi? Tai nerealu, ypač turint omenyje, kad ryte, kai pabudau, buvo dvidešimt laipsnių šilumos.

Tačiau man nelieta nieko kito, kaip tik linktelėti galva, todėl taip ir padarau. Tada paimu už lagamino rankenos ir pradėdau jį tempti link nedidelio betono lopinėlio, kuris, mano įsitikinimu, Hylyje vadinamas oro uostu. Tai toli gražu neprimena šurmuliuojančių San Diego terminalų.

Filipas šiek tiek mane aplenkia, abiejose rankose nešdamas po didelį lagaminą. Žiojuosi pasakyti, kad jis gali ištraukti rankenas ir vežti lagaminus, bet,

vos tik nužengiu nuo pakilimo tako ant apsnigtos žemės, suprantu, kodėl jis juos neša – sunkius lagaminus vežti per sniegą beveik neįmanoma.

Kai įveikiame pusę kelio iki (laimei, nuvalytos) automobilių stovėjimo aikštelės, esu jau beveik sušalusi, nors ir vilkiu sunkų palatą ir mūviu pirštines su dirbtiniu kailiu. Nežinau, ką turėčiau daryti, kaip nuvykti į internatinę mokyklą, kurios direktoriumi dirba mano dėdė, todėl pasisuku paklausti Filipo, ar čia apskritai veikia *Uber*. Bet, man nespėjus ištarti nė žodžio, kažkas išnyra iš už vieno aikštelėje stovinčio pikapo ir žengia tiesiai į mane.

Manau, kad tai pusseserė Meisė, bet sunku pasakyti, nes ji apsimuturiavusi nuo galvos iki kojų.

– Tu jau čia! – sako judanti kepurė, šalikų ir striukių krūva, ir aš buvau teisi – tai tikrai Meisė.

– Aš jau čia, – sausiai patvirtinu, svarstydamą, ar ne per vėlu persvarstyti globos klausimą. Arba emancipaciją. San Diego bet kokia gyvenimo situacija yra geresnė nei gyvenimas mieste, kurio oro uostą sudaro vienas pakilimo takas ir mažytė automobilių stovėjimo aikštelė. Hetera numirs, kai parašysiu jai žinutę.

– Pagaliau! – ištaria Meisė ir apkabina. Tai šiek tiek nepatogu iš dalies dėl visų jos drabužių, iš dalies dėl to, kad ji, nors metais už mane, septyniolikmetę, jaunesnė, yra maždaug aštuoniais centimetrais aukštesnė. – Laukiu jau daugiau nei valandą.

Apkabinu ją, bet greitai paleidžiu.

– Atsiprašau, mano lėktuvas iš Sietlo vėlavo. Dėl audros ten buvo sunku pakilti.

– Taip, mes dažnai tai girdime, – sako ji susiraukdama. – Esu įsitikinusi, kad ten oras dar blogesnis nei čia.

Noriu paprieštarauti – kilometrai sniego ir sluoksniai drabužių, kad net astronautas tai išvydęs išsižiotų, man atrodo siaubinga. Bet Meisės aš gerai

nepažįstu, nors esame pusseserės, ir mažiausiai noriu ją įžeisti. Be dėdės Fino, o dabar ir Filipino, ji yra vienintelis žmogus, kurį pažįstu šioje vietoje.

Jau nekalbant, kad tai vienintelė likusi šeima.

Todėl galiausiai tik gūžteliu pečiais.

Tačiau tai, matyt, pakankamai geras atsakymas, nes ji man nusišypso ir atsisuka į Filipą, kuris vis dar neša mano lagaminus.

– Labai ačiū, kad ją čia atvežei, dėde Filipai. Tėtis liepė perduoti, kad jis tau skolingas dėžę alaus.

– Nesijaudink, Meise. Vis tiek turėjau keletą reikalų Ferbankse, – jis tai pasako taip kasdieniškai, tarsi įsokti į lėktuvą ir leisti į kelių šimtų kilometrų kelionę ten ir atgal būtų visiškai niekai. Kita vertus, čia, kur aplink tik kalnai ir sniegas, gal tai ir niekai. Galų gale, kaip rašoma „Vikipedijoje“, Hylyje yra tik vienas pagrindinis kelias, kuriuo galima įvažiuoti ir išvažiuoti, o žiemą net ir tas kartais būna uždarytas.

Pastarąjį mėnesį bandžiau įsivaizduoti, kaip tai atrodo. Kaip tai *atrodo*.

Manau, netrukus sužinosiu.

– Vis dėlto jis sakė, kad penktadienį bus to alaus, kad jūs, vaikinai, galėtumėte broliškažiūrėti rungtynes. – Ji atsisuka į mane. – Mano tėtis labai apgailestauja, kad negalėjo atvykti tavęs pasiimti, Greise. Mokykloje įvyko nelaimė, su kuria niekas kitas negalėjo susidoroti. Bet jis man liepė pakviesti jį tą pačią sekundę, kai tik grįšime.

– Nieko tokio, – atsakau jai. Nes ką dar turėčiau atsakyti? Be to, jei ko nors ir išmokau per tą mėnesį po tėvų mirties, tai tik to, kaip mažai svarbūs dauguma dalykų.

Kam rūpi, kas mane globos, kol einu į mokyklą?

Kam rūpi, kur gyvensiu, jei ne su mama ir tėčiu?

Filipas palydi mus iki nuvalytos automobilių stovėjimo aikštelės krašto ir galiausiai pastato mano lagaminus. Meisė atsisveikindama greitai jį apkabina, o aš paspaudžiu jam ranką ir sumurmu:

– Ačiū, kad atvykote manęs pasiimti.

– Jokių problemų. Bet kada, kai tau reikės skrydžio, gali pasikliauti mani-
mi, – jis mirkтели ir apsisukęs grįžta prie lėktuvo.

Kelias sekundes stebime, kaip jis nueina, tada Meisė griebia abiejų laga-
minų rankenas ir ima tempti juos mažyte automobilių stovėjimo aikštele. Ji
parodo man padaryti tą patį su savo lagaminu. Aš taip ir darau, nors dalis
manęs nori bėgti paskui Filipą, įlipti į tą mažą lėktuvėlį ir reikalauti, kad nu-
skraidintų atgal į Ferkbanksą. Arba dar geriau – namo į San Diegą.

Šis jausmas dar labiau sustiprėja, kai Meisė paklausia:

– Ar nenori sysių? Nuo čia iki mokyklos – geros devyniasdešimt minučių
kelio.

Devyniasdešimt minučių? Tai neįmanoma, nes visas miestas atrodo taip,
tarsi jį būtų galima apvažiuoti per penkiolika, daugiausia per dvidešimt minu-
čių. Kita vertus, kai virš jo skridome, nemačiau jokio pastato, kuris būtų pa-
kankamai didelis, kad jame galėtų būti įsikūrusi internatinė mokykla beveik
keturiems šimtams paauglių, tad gal mokykla iš tikrųjų yra ne Hylyje.

Galvoju apie kalnus ir upes, iš visų pusių supančias šį miestą, ir svarstau,
kur atsidsiriu iki šios dienos pabaigos. Ir kur ji mano aš čia galėčiau pasiusiot.

– Man viskas gerai, – atsakau po minutės, nors mano skrandis nervingai
spazmuoja.

Visa ši diena buvo skirta atvykti čia, ir tai buvo pakankamai blogai. Bet kai
mes prietemoje velkame mano lagaminus, o šaltis mane daužo sulig kiekvienu
žingsniu, viskas tampa labai tikra, labai greita. Ypač kai Meisė, perėjusi visą
stovėjimo aikštelę, sustoja prie *sniego motociklo*, stovinčio prie pat šaligatvio.

Iš pradžių pagalvoju, kad ji juokauja, bet paskui, kai pradeda krauti mano
lagaminus į prie jo pritvirtintas roges, imu suprasti, kad tai vyksta iš tikrų-
jų. Jei tikėčiau telefono programėle, aš tikrai važiuosiu sniego motociklu per
Aliaską beveik tamsoje, daugiau nei *dvidešimt laipsnių šaltyje*.

Trūksta tik piktosios raganos, klykiančios, kad tuoj pagaus ir mane, ir mano šunelį. Tačiau šiuo metu tai tikriausiai būtų per daug.

Šiurpdama ir žavėdamasi stebiu, kaip Meisė prie rogių pririša mano lagaminus. Turbūt turėčiau pasisiūlyti padėti, bet net nežinau, nuo ko pradėti. Kadangi mažiausiai noriu, kad tie keli daiktai, kurie man liko pasaulyje, būtų išmėtyti kalno šlaite, nusprendžiu, kad jei kada ir reikia leisti viską atlikti ekspertams, tai tik dabar.

– Štai, tau prireiks šito, – sako man Meisė ir atidaro nedidelį krepšį, kuris jau buvo pririštas prie rogių, kai čia atėjome. Sekundę rausiasi, o paskui ištraukia sunkias sniego kelnes ir storą vilnonį šaliką. Abu ryškiai rožinius – vaikystėje tai buvo mano mėgstamiausia spalva, bet dabar ne tokia jau ir mėgstama. Vis dėlto akivaizdu, kad Meisė tai prisiminė iš pastarojo karto, kai matėmės, ir kai ji juos ištiesia, aš negaliu sulaikyti jaudulio.

– Ačiū, – nusišypsau jai, kaip tik galiu.

Po keleto klaidingų bandymų man pavyksta užsimauti kelnes ant šildomųjų apatinių ir vilnonių pižamos kelnių su ramunėmis (vienintelių mano turimų vilnionių kelnių), kurias, dėdės nurodymu, apsivilkau prieš lipdama į lėktuvą Sietle. Tada įsižiūriu, kaip Meisė aplink kaklą ir veidą apsivyniojusi vaivorykštės spalvų šaliką, ir tą patį padarau su savuoju.

Tai sunkiau, nei atrodo, ypač bandant jį pakankamai gerai užrišti, kad vos pajudėjus nenuslinktų.

Tačiau galiausiai man pavyksta tai padaryti, ir tuomet Meisė parodo ranka į vieną iš šalmų, pakabintų ant sniego motociklo rankenų.

– Šalmas pašiltintas, todėl padės išlaikyti šilumą ir apsaugos galvą, jei įvyktų avarija, – paaiškina ji. – Be to, jis turi skydelį, apsaugantį akis nuo šalto oro.

– Mano akys gali užšalti? – paklausu išsigandusi ir paimu iš jos šalną, stengdamasi nekreipti dėmesio į tai, kaip sunku kvėpuoti su šaliku ant nosies.

– Akys neužšąla, – atsako Meisė ir šiek tiek nusijuokia, tarsi negalėdama susivaldyti. – Bet skydelis neleis ašaroti ir bus patogiau.

– O, tiesa, – palenkiu galvą, nes mano skruostai įkaista. – Aš esu idiotė.

– Ne, nesi, – Meisė mane apglėbia per pečius ir stipriai suspaudžia. – Alias-koje daug visko reikia. Kiekvienam čia atvykusiam tenka mokytis. Netrukus viską suprasi.

Neįsivaizduoju, kad ši šalta, svetima vieta kada nors taps man pažįstama, bet nieko nesakau. Ne tada, kai Meisė tiek daug padarė, kad leistų man pasijusti laukiamai.

– Man labai gaila, kad tau teko čia atvykti, Greise, – po sekundės tęsia ji. – Noriu pasakyti, kad labai džiaugiuosi, jog čia esi. Tik norėčiau, kad tai būtų įvykę ne dėl to, kad... – ji nutyla neužbaigusi sakinio. Bet aš jau prie to pripratau. Po kelių savičių, kai draugai ir mokytojai vaikščiojo aplink mane ant pirštų galiukų, supratau, kad niekas nenori ištarti šių žodžių.

Vis dėlto esu per daug išsekusi, kad galėčiau užpildyti pauzes. Todėl įkišu galvą į šalmą ir pritvirtinu jį taip, kaip parodė Meisė.

– Pasiruošusi? – paklausia ji, kai tik užsidengiu veidą ir galvą taip, kaip tik įmanoma.

Atsakymas nepasikeitė nuo tada, kai tą patį klausimą Ferbankse man uždavė Filipas. *Nė kiek.*

– Taip. Visiškai.

Palaukiu, kol Meisė įlips į sniego motociklą, ir tik tada sėdu.

– Laikykis man už juosmens! – šaukia jį įjungusi.

Taip ir padarau. Po kelių akimirkų jau lekiamo į tamsą, besidriekiančią priešais mus be pabaigos.

Dar niekada gyvenime taip nebijoju.

Tai, kad gyveni bokšte, nereiškia, jog esi princas

Kelionė ne tokia jau bloga, kaip maniau.

Bet ir ne gera. Tai labiau susiję su tuo, kad visą dieną keliavau ir noriu patekti į bet kurią vietą, kur tik galėčiau pasilikti ilgiau, nei tik stabtelėti. Arba tikrai ilga kelione sniego motociklu.

Ir jei toje vietoje bus šilta ir nebus vietinių laukinių gyvūnų, kuriuos girdžiu staugiančius toluoje, man tiks. Ypač todėl, kad viskas, kas yra žemiau mano juosmens, regis, sustingo...

Man bandant išsiaiškinti, kaip pažadinti savo nutirpusį užpakalį, staiga nukrypstame nuo tako (sakydama „takas“ turiu omenyje pačią laisviausią šio žodžio prasmę), kuriuo važiuojame, ir atsiduriame ant plynaukštės kalno pašonėje. Prasibrovus pro dar vieną medžių tankmę, pagaliau priekyje išvystu šviesas.

– Ar tai Katmerės akademija? – šūkteliu.

– Taip, – Meisė šiek tiek sumažina greitį, aplenkdamą medžius, lyg būtų me milžiniškoje slalomo trasoje. – Turėtume ten būti maždaug per penkias minutes.

Ačiū Dievui. Jei dar ilgiau tektų važiuoti, galiu netekti kojos piršto ar trijų – net ir su dvigubomis vilnonėmis kojineėmis. Visi žino, kad Aliaskoje šalta, bet galiu pasakyti, kad ten *velniškai šalta*, o aš *nebuvo* tam pasiruošusi.

Tolumoje vėl pasigirsta staugimas, tačiau, kai pagaliau įveikiame medžių tankmę, sunku atkreipti dėmesį į ką nors kitą, tik į priešais mus stūkstantį didžiulį pastatą, kuris su kiekviena sekunde vis labiau artėja.

Arba geriau būtų sakyti, kad priešais mus stūkso didžiulė *pilis*, nes šis namas nėra iš tolo nepanašus į šiuolaikinį pastatą. Ir visiškai nepanašus į jokią mokyklą, kurią esu *kada nors* mačiusi. Prieš atvykdama čia bandžiau ją susirasti *Google*, bet, matyt, Katmerės akademija yra tokia elitinė, kad net *Google* apie ją negirdėjo.

Visų pirma, ji didelė. Labai didelė... ir plati. Iš čia atrodo, kad mūrinė siena priešais pilį tęsiasi per pusę kalno.

Antra, ji elegantiška. Labai, labai, labai elegantiška – apie tokią architektūrą anksčiau buvau girdėjusi tik dailės pamokose. Su arkų skliautais, iškiliais kontraforsais ir milžiniškais, puošniais langais.

Ir trečia, kai priartėjame arčiau, klausiu savęs, ar mane apgauna akys, ar iš pilies sienų kyšo gargolos* – tikros *gargolos*. Žinau, kad tai tik mano vaizduotė, bet meluočiau, jei sakyčiau, kad nesitikėjau pamatyti Kvazimodo, belaukiančio mūsų atvykstančių.

Meisė privažiuoja prie didžiulių mokyklos vartų ir suveda kodą. Po kelių sekundžių vartai atsidaro. Ir mes vėl keliaujame.

Kuo labiau artėjame, tuo labiau viskas atrodo siurrealistiška. Tarsi būčiau įstrigusi siaubo filme ar Salvadoro Dali paveiksle. *Katmerės akademija gal ir yra gotikinė pilis, bet joje bent jau nėra griovio*, – sakau sau, kai pravažiuojame pro paskutinį medžių tankumyną, – *ir jokio ugnimi alsuojančio drakono*,

* Gargolos (angl. *gargoyle*, pranc. *gargouille*) – architektūrinio dekoru elementai – nuo pastatų sienų smarkiai išsišovusios, tarytum ore kabančios figūros, kuriuose dera tiek puošybinės, tiek praktinės funkcijos, dažniausiai jos skirtos vandeniui nutekėti.

saugančio įėjimą. Tik ilgas, vingiuotas privažiavimas, kuris atrodo kaip ir visi kiti per televiziją matyti mokyklų privažiavimai, išskyrus tai, kad šis apsnigtas. Kažkas neįtikėtino. Ir veda prie pat didžiulių, neįtikėtinai puošnių mokyklos paradinių durų.

Antikvarinės durys.

Pilies durys.

Papurtau galvą, norėdama atsitokėti. Koks dabar apskritai mano gyvenimas?

– Sakiau, kad bus neblogai, – sako Meisė, privažiuodama prie įėjimo ir iš po rogių žerdama sniegą. – Mes net šiaurinio elnio nepamatėme, ką jau kalbėti apie vilką.

Ji teisi, todėl tik linkteliu galva ir apsimetu, kad nesu visiškai priblokšta.

Apsimetu, kad mano skrandis nėra susisukęs į mazgą ir visas mano pasaulis antrą kartą per mėnesį neapsivertė aukštyn kojomis.

Apsimetu, kad man viskas gerai.

– Nuneškime lagaminus į tavo kambarį ir išpakuokime daiktus. Tai padės tau atsipalaiduoti.

Meisė nulipa nuo sniego motociklo, tada nusiima šalną ir kepurę. Tai pirmas kartas, kai ją pamatau be visos nuo šalčio apsaugančios aprangos, ir negaliu nesišypsoti žiūrėdama į jos vaivorykštės spalvos plaukus. Jie nukirpti trumpai, *choppy* stiliumi ir po trijų valandų po šalnu turėtų atrodyti tarsi priklijuoti prie galvos, bet atrodo, lyg ji ką tik būtų išėjusi iš salono.

Kai dabar apie tai pagalvoju, tai dera su visa jos išvaizda, nes ir jos striukė, ir batai, ir sniego kelnės tarytum šaukte šaukia, kad ji yra kokio nors Aliaskos laukinės mados žurnalo viršelio modelis.

Kita vertus, esu įsitikinusi, kad mano išvaizda byloja, jog esu porą kartų susigrūmusi su įsiutusiu šiauriniu elniu. Ir pralaimėjusi. Sunkiai. Tai atrodo teisinga, nes būtent taip ir jaučiuosi.

Meisė greitai iškrauna mano lagaminus, ir šį kartą aš paimu du iš jų. Tačiau ilgu keliu iki įspūdingų pilies paradinių durų nueinu vos kelis žingsnius ir darosi sunku kvėpuoti.

– Tai dėl aukščio, – sako Meisė, paimdama iš manęs vieną lagaminą. – Pakilome gana greitai, o kadangi atvykai iš jūros lygio, prireiks kelių dienų, kol priprasi prie išretėjusio oro.

Vien mintis, kad negalėsiu kvėpuoti, sukelia panikos priepuolį, kurį stengiuosi sulaikyti visą dieną. Užmerkiu akis, giliai įkvepiu – arba taip giliai, kaip tik čia galiu, – ir bandau jį įveikti.

Įkvepiu, sulaikau penkias sekundes ir iškvepiu. Įkvepiu, sulaikau dešimt sekundžių ir iškvepiu. Įkvepiu, sulaikau penkias sekundes, iškvepiu. Taip, kaip mokė Heteros mama. Doktorė Bleik yra terapeutė, ji man pataria, kaip susidoroti su nerimu, kuris mane kamuoja nuo tada, kai mirė tėvai. Bet nesu tikra, ar jos patarimai dabar man tinka.

Vis dėlto negaliu amžinai stovėti čia sustingusi, tarsi viena iš į mane žvelgiančių gargolų. Ypač dabar, kai net užmerktomis akimis jaučiu Meisės susirūpinimą.

Dar kartą giliai įkvepiu, atmerkiu akis ir nusišypsau pusseserei apgaulinga šypsena.

– Apsimesiu, kad viskas gerai tol, kol iš tiesų pasijusiu gerai. Tai vis dar veikia, tiesa?

– Viskas bus gerai, – sako ji man, žvelgdama išplėstomis ir kupinomis užuojautos akimis. – Tiesiog pastovėk ir atsikvėpk. Aš nunešiu tavo lagaminus prie durų.

– Aš pati nusinešiu.

– Rimtai, viskas gerai. Tiesiog minutėlę nurimk, – ji iškelia ranką, parodydama universalų *stop* gestą. – Mes niekur neskubame.

Jos tonas prašyte prašo manęs nesiginčyti, todėl nesiginčiju. Juolab kad panikos priepuolis, kurį bandau atremti, tik apsunkina kvėpavimą. Todėl tik

Skaitykite likusius
572 iš **592** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

„HARIS POTERIS susijungia su SAULĖLYDŽIO saga.“

#neįmanomaatsiplėšti – Natalie Morales, CBS laidos *The Talk* vedėja.

Visas mano pasaulis pasikeitė, kai įžengiau į Katmerės akademiją. Niekas čia nėra taip, kaip iš pirmo žvilgsnio atrodo. Aš, paprasta mirtingoji, atsidūriau tarp dievų... ir pabaisų. Vis dar negaliu apsispręsti, kuriai iš šių nuolat kariaujančių grupuočių priklausau, jei apskritai priklausau. Žinau tik tiek, kad vienintelis juos vienijantis dalykas yra neapykanta man.

Dar yra Džeksonas Vega. Mirtinai pavojingų paslapčių turintis vampyras, kuris jau šimtus metų nieko nejaučia. Tačiau kažkas jame mane traukia. Jo skausmas kažkokiu būdu dera su skausmu, kurį jaučiu aš...

O tai gali priešaukti mirtį mums visiems.

Nes Džeksonas ne veltui pastatė aplink save neįveikiamas sienas. O dabar kažkas nori pažadinti jame miegančią pabaisą, ir aš imu galvoti, ar nebuvo taip, jog mane čia kažkas atvedė tyčia – kaip masalą.

Nuotrauk. Mayra K Calderón

New York Times ir *USA Today* pripažintų bestselerių autorė **Tracy Wolff** yra vampyrų, drakonų ir viso to, kas vyksta naktį, mylėtoja. Buvusi anglų kalbos dėstytoja, dabar visą savo laiką skiria tamsioms ir romantiškoms istorijoms su kankinamai žaviais herojais ir juos nuginkluoti gebančiomis herojėmis.

Kiekviena nupirktą
knygą = pasodintas medis
www.obuolys.lt
Slaptas klubas

